

5 DECEMBER 2010 – TWEEDE ZONDAG VAN DE ADVENT

EERSTE LEZING

JESAJA 11, 1-10

In die dagen zal een twijg ontspruiten aan de stronk van Isaï, een scheut aan zijn wortels zal vruchten dragen. De geest van de Heer zal op hem rusten, de geest van wijsheid en verstand, de geest van raad en heldenmoed, de geest van liefde en vreze des Heren, en deze vreze des Heren zal hij uitstralen.

Hij zal geen oordeel vellen naar uiterlijke schijn, geen uitspraak doen op grond van geruchten. De kleinen zal hij recht verschaffen, een eerlijk vonnis spreken over de geringsten der aarde, maar de uitbuiters zal hij striemen met de gesel van zijn mond, en de boosdoeners doden met de adem van zijn lippen.

Gerechtigheid wordt de gordel om zijn heupen, onkreukbaarheid de band om zijn lendenen.

Dan huist de wolf bij het lam, vlijt de panter zich neer naast het geitje, grazen tezamen het kalf en het leeuwenjong, een kleuter kan ze weiden! Koe en berin hebben vriendschap gesloten, hun jongen liggen naast elkaar, en de leeuw vreet hooi met het rund. De zuigeling speelt bij het hol van de adder en het kleine kind steekt zijn hand in het nest van de slang! Dan zondigt niemand meer, doet niemand meer kwaad op heel mijn heilige berg, maar zal de gehele aarde vervuld zijn met liefde tot God, zoals de zeebodem bedolven is onder het water.

Op die dag zal de wortel van Isaï opgericht staan als banier voor de volken: alle naties zullen naar hem toestromen. En zijn troon zal luisterrijk zijn!

TWEEDE LEZING

BRIEF AAN DE ROMEINEN 15, 4-9

Broeders en zusters,

Alles wat eertijds werd opgeschreven, werd opgetekend tot onze lering, opdat wij door de volharding en de vertroosting die wij putten uit de Schrift, in hoop zouden leven. God, die de volharding en de vertroosting schenkt, verlene u ook eensgezindheid in de geest van Christus Jezus, opdat gij één van hart en uit één mond de God en Vader van onze Heer Jezus Christus moogt verheerlijken.

Aanvaardt daarom elkander als leden van één gemeenschap, zoals ook Christus ons in zijn gemeenschap heeft opgenomen, ter ere Gods. Ik bedoel dit: ter wille van Gods trouw is Christus dienaar geweest van het Joodse volk, om de beloften aan de aartsvaders waar te maken; maar de heidenen moeten God verheerlijken om zijn erbarming, volgens het woord van de Schrift: „Daarom zal ik U loven onder de heidenen en uw naam met psalmen prijzen.”

EVANGELIE

MATTEUS 3, 1-12

In die tijd trad Johannes de Doper op en predikte in de woestijn van Judea: „Bekeert u, want het Rijk der hemelen is nabij.” Deze toch is het die de profeet Jesaja bedoelde, toen hij zei: „Een stem van iemand die roept in de woestijn: ‘Bereidt de weg van de Heer, maakt zijn paden recht.’”

Johannes nu droeg een kleed van kameelhaar en een leren gordel om zijn lendenen. Zijn voedsel bestond uit sprinkhanen en wilde honing.

Toen trok Jeruzalem, Judea en heel de Jordaanstreek naar hem uit en zij lieten zich door hem dopen in de rivier, de Jordaan, terwijl zij hun zonden beleden. Maar toen hij vele Farizeeën en Sadduceeën zag komen om gedoopt te worden, sprak hij tot hen:

„Addereengebroad, wie heeft u voorgespiegeld, dat ge de dreigende toorn kunt ontvluchten? Brengt liever vruchten voort die passen bij bekering, en neemt niet een houding aan alsof ge bij uzelf zegt: ‘Wij hebben Abraham tot vader!’ Waarachtig, ik zeg u, dat God de macht bezit voor Abraham uit deze stenen kinderen te verwekken! Reeds ligt de bijl aan de wortel van de bomen. Elke boom dus die geen goede vrucht draagt, wordt omgekapt en in het vuur geworpen.”

„Ik doop u met water, opdat ge u zoudt bekeren. Maar Hij die na mij komt, is sterker dan ik, en ik ben niet waardig Hem van zijn sandalen te ontdoen. Hij zal u dopen met de heilige Geest en met vuur. De wan heeft Hij in zijn hand en Hij zal zijn dorsvloer grondig zuiveren; zijn tarwe zal Hij in de schuur verzamelen, maar het kaf verbranden in onblusbaar vuur.”

Schriftlezingen © Katholieke Bijbelstichting
's Hertogenbosch, www.bijbel.net

COMMENTAAR BIJ DE ZONDAGSLEZINGEN

— Kris DEPOORTERE —

Een welput

WE HEBBEN AL HEEL WAT SYMBOLEN van de advent van vorige zondag: ploegijzers, sikkels, een wandelweg, licht en duister, een bergtop, witte kleren, ontwaken. Vandaag komen er nog andere. Eerst uit het visioen van Jesaja: een oude stronk, waaraan plotseling een blaadje groeit. Of een mens met de zeven gaven van de Geest, de woorden die bij de handoplegging in het vormsel worden uitgesproken: wijsheid en een pienter kritisch verstand, iemand die raad geeft en vooral moed, met liefde en respect en vooral met eerbied voor al wie leeft. En verder: een rechter met een bef, die niet oordeelt naar de schijn of de geruchten. Of iemand die met de gesel van zijn mond de machtigen striemt, wanneer ze kleinen verpletteren. Een mens met een gordel, waarop geschreven staat: rechtvaardigheid. Een wolf die bij een lam ligt en een panter naast een geitje. Een kleuter die een leeuwenjong weidt. De kleintjes van een koe en berin, een kalf en een welp, in hetzelfde nest. Een zuigeling die zijn hand in het hol van een adder mag steken en zonder gevaar adders streelt. Een nieuwe toekomst van vrede en rechtvaardigheid voor de wereld en voor onze geloofsgemeenschap. In het eucharistisch gebed XI c bidden we: „God, maak uw Kerk tot een huis van waarheid die bevrijdt, van gerechtigheid die vrede scheidt, van hoop die alle angst verdrijft.” Dat is het, zeker in onze tijd. Jesaja droomde er al van.

Paulus heeft het niet over het visioen van de toekomst, maar opnieuw over wat we nu al moeten doen, ons bekeren. Dit visioen wordt pas bereikt, als we er nu al aan beginnen: volharding, eensgezindheid, één van hart zowel als één van mond zijn. Elkaar aanvaarden, omdat ook Jezus ons neemt zoals we zijn (in de hoop dat we door zijn en elkaars liefde boven onszelf uitgroeien). Leven ‘ter ere Gods’. Heel lang geleden schreven we dat bovenaan onze huiswerken (en examens): amdg: *Ad maiorem Dei gloriam*. En tot slot schrijft Paulus: dienaar zijn van elkaar. Barmhartig voor anderen, met een mild hart, dat weet hoe zwak we zelf zijn. En God danken.

De derde lezing, het evangelie, haalt opnieuw herinneringen op. Toekomst, heden en verleden, dat is de volgorde deze zondag. Maar het zijn dezelfde componenten als vorige week: vanuit de herinnering nu handelen en op weg gaan naar een nieuwe wereld. Het verleden is vandaag Johannes de Doper in de woestijn. De woestijn – nog een symbool – is dubbelzinnig: honger en dorst, eenzaamheid, maar ook de plaats waar alle bijkomstigheden wegvallen en je je diepste kern, dat is God, ontmoet. Het is bij de oude profeten zelfs de plaats van een idylle tussen God en mens (Hosea bijvoorbeeld). Vandaag is die woestijn voor velen de pelgrimsweg naar Compostela én de plaats van een idylle met het hart van het leven.

Johannes doopte, reinigde, zuiverde. Ook al liggen zijn stijl en de scherpte van zijn woorden ons vandaag minder: de bijl aan de wortel, een wan op een dorsvloer, kaf verbranden, in megacalorisch, onblusbaar vuur. Het zal niet de stijl van Jezus zijn. Johannes baant de weg, op zijn manier. Ietwat bulldozerend. Jezus zal kleine plantjes respecteren. Johannes is een bulderende bergstroom, die rotsen meesleurt. Soms nodig. Jezus kabbelt en klatert. Of nog beter, vind ik: Jezus is een welput. Want hét adventssymbool van deze zondag is water, in welke vorm dan ook.

Een welput is een waterput tot onder de grondwaterspiegel. Meestal kunstmatig, gebouwd uit cirkels losliggende baksteentjes, die functioneren als een filter, waar het grondwater tussendoor naar binnen stroomt. Een welput die diep genoeg is, staat nooit droog. Maar er zijn ook natuurlijke welputten. Je vindt er één bij de Tibériadegemeenschap in Lavaux Sainte-Anne. Het is een rots met een gat erin, waaruit water opwelt. En in de lente zit het vol kikkervisjes. Een heel mooie plaats. En die welput vat deze tweede zondag van de Advent helemaal samen in een symbool:

*Elke dag stroomt uit de oude welput water,
rustig en gestaag.*

*Ik zou op deze welput willen lijken,
en wat er in mij is, steeds verder reiken.*

*Maar geven, alle dagen,
zeg mij, welput, wordt dat geen te grote last?
„Ik ben slechts een welput, niet de bron,
Mij stroomt het toe – ik geef het door.”*

*Zo wil ik leven op de wijze van de welput,
ik put dagelijks kracht en wil verder geven
wat de bron mij schenkt aan leven.*

Naar Arthur Kleemann